

støttelse, nemlig i Tilfælde, hvor det, at der ikke bliver ydet Understøttelse, vil bidrage til at nedsætte Arbejdslysten, den vil vi nødig have nedsat.

Saa sagde den højtærede Minister, at hele Udvalget, ogsaa Mindretallet, havde givet fuld Tilslutning til den Hovedtanke, som ligger i det foreliggende Lovforslag, at give Understøttelse i Henhold til Forsikringsprincippet. Nej, der tager den højtærede Minister fejl. Naar vi siger i vor Betænkning, at vi kan „tiltræde de Hovedbetragtninger, som er fremførte til Begrundelse af en Revision af Loven af 27. Oktober 1917“, sigter vi til Forhøjelsen af Understøttelsen, som netop mange Gange kommer paa tværs af Forsikringsprincippet, som laa til Grund for den første Lov, og som er omtrent udvisket i det foreliggende Lovforslag, dog ikke helt. Jeg maa give den højtærede Minister Ret i, at der, hvad jeg ogsaa nævnede, da jeg før havde Ordet, er Tilfælde, hvor det at give en fast Understøttelse kan komme nogle enkelte til Skade, idet de kan faa 25 Øre mindre om Dagen, altsaa de, der er højest oppe med Forsikringssum og Understøttelse, vel at mærke, hvis de staar i Kasser, der yder Understøttelse alle 7 Dage i Ugen; staar de derimod i saadanne Kasser, som kun yder Understøttelse i 6 Dage, har de naturligvis Fordel deraf. Men det, at nogle enkelte, som er blandt de allerbedst stillede, skulde miste nogle faa Øre — de faar dog meget mere, end de har efter den gældende Lov —, vilde efter min Formening ikke være nogen Ulykke, naar man paa den anden Side kunde komme dem, som trængte mest, mere til Hjælp.

Den ærede Ordfører (Martin Olsen) sagde, at det var Hip som Hap, hvorfra de paagældende fik Hjælpen, Faktum var, at de skulde have Hjælp, at de skulde have det, der var nødvendigt for at leve. Ja vel, det er vi alle enige om, der er ingen som helst Uoverensstemmelse om det. Men alle er ogsaa enige om, at der er en Begrænsning for, hvilken Del af den Sum, det er nødvendigt at have for at leve, de kan faa af Arbejdsløsheds-kassen. Begrænsningen ligger i, at den Del altid har været mindre end Arbejdsfortjenesten, det har vi alle været enige om, og det haaber jeg, at vi kan vedblive at være. Viser Understøttelsen sig saa at være for lille, maa den selvfølgelig suppleres af Hjelpekassen lige saavel for den arbejdsløse som for den Arbejder, der har sin fulde Tid besat med Arbejde, men dog har for lille Ind-

tægt. I begge Tilfælde maa Hjelpekassen træde til. Vi ønsker ikke, at der skal være nogen Forskel paa deres Stilling i saa Henseende. De, der arbejder, og de, der er arbejdsløse, skal have samme Adgang til den Understøttelse, der er nødvendig, for at de kan leve, men saa maa Hjelpekasserne træde til, naar hverken den forsikringsmæssige Arbejdsløsheds-kasseunderstøttelse eller Arbejdsfortjenesten er tilstrækkelig.

Der er blevet talt en hel Del om Hjelpekasserne, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Selvfølgelig har det ikke været Meningen med at foreslaa Ændringer til dette Lovforslag at ville gøre nogen som helst Indskrænkning i Hjelpekassernes fulde Virken paa det Omraade, hvor de har det bestemmende Ord at sige. Det er en given Ting, det kan man ikke. De maa arbejde ud fra deres egen selvstændige Opfattelse af den Opgave, de har at røgte, og det er da den, at Understøttelserne gives til de Folk, der trænger, og som ikke kan klare sig med det, de har. Men Hjelpekasserne maa, før de giver Understøttelse, ogsaa vide, ikke alene om en Arbejder er arbejdsledig og derved faar en Understøttelse, som han ikke kan leve af, men de maa ogsaa vide, om vedkommende ad andre Veje har det nødvendige til at ernære sig selv og sin Familie med.

Den ærede Ordfører (Martin Olsen) sagde, at selvfølgelig var han enig med mig i, at hvad der har staaet i „Social-Demokraten“ om vor Stilling i Udvalget, var forkert. Vi har ikke gjort noget som helst Forsøg paa at forsinke Arbejdet eller modsætte os, at det blev fremmet saa hurtigt som muligt. Vi har knurret lidt, sagde det ærede Medlem. Ja, jeg har knurret adskillige Gange, naar vi skulde træffe Bestemmelser, uden at der forelaa de nødvendige Oplysninger, for at vi kunde træffe vor Afgørelse, men vi har ikke villet trække Sagen i Langdrag. Jeg finder det urigtigt, og det kan heller ikke kaldes en ordentlig Arbejdsmaade, at vi skal have Ministerkonferencer om Ændringsforslag, som vi ikke en Gang har haft Lejlighed til at drøfte i Udvalget, som er kommet lige til os i Udvalget. Vi maa selvfølgelig have Tid til at sætte os ind i dem. Vi har ikke protesteret imod, at alt dette fandt Sted, men jeg vil dog gentage, hvad jeg nævnede før, at vi mange Gange ogsaa har maattet savne den nødvendige, sagkyndige Vejledning og de Oplysninger, som er nødvendige for de enkelte Medlemmer, for at de kan træffe deres Afgørelse. Jeg tillod mig